

akkurat samme Anskuelse i denne Henseende, som jeg har hørt, lige siden Grundloven blev given. Denne Anskuelse gjorde jeg klart gjældende ved et Lovforslag i 1853, hvori der ikke fandtes nogen Bestemmelse som den, der nu findes i § 7, og som fik Medhold baade i Folkethinget og i Lands-thinget. Begge Thingene vare dengang enige om, at der ikke kunde være Tale om Bestemmelser som dem, der fandtes i det indbragte Lovforslag, og som ligeledes findes i det foreliggende Lovforslag, men dengang havde vi heller ikke hørt en saadan Justitsminister, som den Justitsminister vi nylig have hørt. De Justitsministre, vi den Gang havde hørt, selv gamle Orsted, fandt ingenlunde paa at mane § 11 op; vi have tværtimod hans Ord for, at han troede, der var rammend og vel igjennem den. Senere fik vi derimod en anden Justitsminister, som var af en anden Mening, og det viste sig, at hans Mening af Landets Højesteret blev erklæret for at have juridisk Virkelighed, men naar man taler om en juridisk Ret, altsaa ogsaa om en Ret til at holde offentlige Forsamlinger, er det klart, at den juridiske Tilstand bliver den gjældende. For den maa man høre sig som loyale Borgere, men deraf følger ikke, at man skal have en Overbevisning om, at det er en rigtig Afgjørelse, og jeg har den Mening, at dette Spørgsmaal ikke er afgjort paa en grundlovmæssig rigtig Maade. Smidlertid er det afgjort af Landets Højesteret; dennes Afgjørelse har juridisk Gyldighed, og for den skal enhver Borger høre sig juridisk, uden at han derfor skal optage sin Overbevisning. Grunden, hvorfor jeg er gaaet saa vidt, som jeg er, nemlig tilnærmelsesvis saa vidt, som til hvad der blev vedtaget her ved 3die Behandling, er den, at vi nu juridisk tvungent have en Tilstand, som Ingen drømte om vilde komme tilstede, og som skyldes en Justitsminister af første Slags. Efterat vi have faaet en saadan Tilstand, maa vi søge juridisk berettiget at komme bort deraf, og det sker derved, at man faar en ny Lov, som siger noget Andet. Jeg afviser altsaa enhver Tale om, at jeg skulde have forandret min Mening om, hvad der er grundlovmæssigt paa dette Omraade; det er paa ingen Maade Tilfældet. Det ærede Medlem mente ogsaa, at jeg tidligere havde stillet mig anderledes til det indbragte Lovforslag, men deri tager han fuldstændig fejl. Hvis det ærede Medlem kunde huske, hvorledes Bestemmelsen var affattet i Regjeringsforslaget, vilde han vide, at det ikke alene indeholdt et bestemt Forbud imod at holde offentlige Forsamlinger før Kl. 4, men ogsaa et Stykke Trykkefrihedslov; thi det var en Trykkelovbestemmelse, at intet Blad maatte optage Beskjendtgørelser af den Slags. Det var et betydeligt Indgreb i Trykkefriheden, som der var foreslaet, og jeg erklærede udtrykkelig, at jeg ikke kunde gaa ind paa en saadan Bestemmelse, men at vi langt hellere maatte foretrække den gamle Lov. Det er min Mening endnu, men det, hvorom

der nu er Tale, er noget helt Andet. — Rigeoverfor det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) skal jeg kun sige, at jeg for mit Vedkommende kunde være særdeles tilbøjelig til at udtale mig om denne Sag i dens Almindelighed, ligesom det ærede Medlem udtalte sig, men det ærede Medlem maa vide, at man, naar man ikke kan faae Nogen af dem med sig, som ellers i alt Væsentligt staa paa samme Standpunkt, hvorpaa man selv staaar, ikke maa opstille sig som en Særling ved ubelukkende at holde paa Sit; thi det svarer ikke Regning for Vedkommende (Winther: Jeg har ikke bebrejdet Nogen Noget!) Jeg hørte, hvad det ærede Medlem sagde. Naar man ikke kan faae sine nærmeste politiske Venner til i et enkelt givet Spørgsmaal at være enige med sig, kan det kun lidt nytte, at stille sig op som en Heros, der er mere fornustig end alle Andre. Derved faar man let Karakteren af at være en Særling, men dertil vil jeg ikke være med, og derfor er jeg gaaet med til disse forskjellige Bestemmelser i Lovforslaget. Naar det ærede Medlem nævner, at Skytteforeninger frit kunde foretage betes Øvelser om Helligdagene, saa vil jeg sige, at det er en af de Bestemmelser i Loven, jeg helst er gaaet ind paa, da jeg saae, hvorledes den var redigeret. Der ligger nemlig i denne Bestemmelse en fuldstændig Afvigelse fra hele den Betragtningssmaade, hvorpaa Lovforslaget i Øvrigt hviler, og naar jeg ser, at man er enig om at gjøre en saadan bestemt Afvigelse, er det mig en Vebuder for en kommende Tid, der vil indføre renere og rigtigere Grundfætninger end dem, der nu gjøre sig gjældende; det er for mig en Føraarsbebuder. — Seu skal ikke opholde det ærede Thing længere, men slutte hermed.

Formanden (Krabbe): Der er forlangt Afslutning af Forhandlingerne, men der er ikke indtegnat nogen Tale.

Da ikke flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Forslag under Nr. 1 af Udvalget til Lovforslagets § 8:

§ 1ste Linie udgaar: „store Bededag“.
vedtoges uden Afstemning.

Forslag under Nr. 2 af Samme til samme Paragraf:

§ 2den og 3die Linie Ordene: „udstrække deres Virksomhed til“ forandres til „gjælde“.
vedtoges uden Afstemning.

Derpaa fattes Lovforslaget. (se Tilleg C.)
under Afstemning og

vedtoges med 74 Stemmer mod 3.